

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Liên Ảnh

Hậu học làm tình nguyện viên ở hiệp hội cũng đã nhiều năm, thật may mắn có được cơ hội thân cận sư phụ thượng nhân; đồng thời còn được chính tai nghe, tận mắt thấy thân giáo của sư phụ. Ánh sáng từ bi trang nghiêm tỏa ra từ đó tức khắc đã hòa quyện vào sinh mệnh của tôi, khiến tôi trong phút chốc liền cảm thấy tâm mình càng thêm khoan khoái, an ổn và hân hoan.

1. Tôi nhớ có một năm, khi sư phụ còn giảng kinh ở Tiêm Sa Chủy. Một hôm, bạn học cũ của sư phụ thượng nhân từ thời học ở trường Trung học số 1 Đồng Nhân, Quý Châu đến thăm ngài. Nhiều năm xa cách không gặp, nên khi sư phụ và bạn học cũ gặp lại, đã trò chuyện rất lâu. Giảng kinh xong, sư phụ còn dẫn ông đi tham quan phòng thu hình, suốt cả quá trình gương mặt sư phụ luôn rạng rỡ nụ cười. Khi lịch trình giảng kinh và tiếp khách trong ngày kết thúc, mọi người cùng nhau cung tiễn sư phụ trở về tịnh thất. Sau khi sư phụ lên xe, ngài còn dặn dò người bạn học cũ ấy hãy ở lại dùng bữa tối. Hậu học đứng lúc đứng ngay bên cạnh vị lão tiên sinh ấy, trong lòng vô cùng cảm động trước tấm lòng từ bi của sư phụ. Bởi ngài biết người bạn học cũ này là lần đầu tiên đến Hồng Kông, tuổi đã cao lại không quen thuộc môi trường xung quanh, nên rất cần có người chăm sóc. Lúc ấy hậu học liền nhờ vị hộ pháp đi cùng ông ấy dẫn ông đến một nhà hàng chay gần đó để dùng bữa. Khi đó trong lòng hậu học nghĩ rằng nhờ cậy các sư huynh khác chăm sóc ông ấy như vậy cũng đã xem như vẹn toàn rồi. Thế nhưng tôi vẫn chưa có được tấm lòng từ bi sâu rộng như sư phụ, cũng thiếu đi sự đích thân nỗ lực thực hành.

2. Những năm qua, sư phụ thường ra nước ngoài hoằng pháp, đến những nơi ở châu Âu như Anh, Paris v.v. để hoằng pháp. Sau khi trở về, sư phụ thường sẽ cùng mọi người, nhân viên đi theo đoàn điều chỉnh lại giò giắc. Có một lần điều chỉnh giò như vậy đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng hậu học. Hôm ấy sư phụ và mọi người đã trở về Hồng

Kông vào ban ngày. Khi gần đến giờ ăn tối, sư phụ nói muốn cùng mọi người xem đĩa DVD. Các đồng tu trong văn phòng lập tức thông báo cho các vị pháp sư, thầy cô và các sư huynh đến nhà ăn dùng bữa tối trước. Hậu học còn nhớ khoảng sáu giờ chiều hôm đó, sư phụ đã đến phòng tiếp khách tầng hai của tòa nhà dạy học để cùng mọi người xem đĩa. Vì hậu học đứng ở hàng phía sau nên nhìn thấy rất rõ: từ đầu đến cuối, sư phụ vô cùng chuyên chú, ngồi ngay thẳng như nhập định, cho đến tận đêm muộn, khoảng mười giờ. Ngài đã cao tuổi như thế, lại ngồi máy bay nhiều giờ như vậy, thế mà buổi tối vẫn đến cùng mọi người xem đĩa để giúp mọi người điều chỉnh giờ giấc. Khung cảnh ấy khiến hậu học vừa cảm động vừa xen lẫn sự kính phục. Sáng hôm sau, sư phụ lại đến Lục Hòa Viên tiếp khách. Sự từ bi trang nghiêm hiển hiện ở mọi nơi mọi lúc của thượng nhân khiến hậu học vô cùng xúc động và khó quên.

3. Mỗi khi sư phụ ngài ra ngoài hoằng pháp, chúng tôi đều quyến luyến tiễn đưa sư phụ. Với lòng bi mẫn vô tận, ngài thấu cảm được tâm ý của chúng tôi, nên mỗi lần hoằng pháp ở nước ngoài trở về, dù vừa trải qua chuyến bay dài, nhưng hề nhìn thấy mọi người, sư phụ đều nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời. Ngài dùng ánh sáng từ bi ấy nhiếp thọ chúng tôi, khiến thân tâm chúng tôi vui vẻ, cân bằng và an ổn.

Đặc biệt là năm nay, ngài đã 93 tuổi rồi. Hôm từ Paris trở về, đó là vào lúc sáng sớm, nhưng thần thái sư phụ vẫn rất rạng rỡ, gặp mọi người liền nở nụ cười vô cùng hiền hòa, ấm áp đến tận lòng đệ tử. Chúng tôi cùng hướng về sư phụ nói: “Hoan nghênh sư phụ thượng nhân trở về nhà”, sư phụ ngoảnh lại đáp: “Một lát nữa gặp lại”.

Sau khi sư phụ về phòng, chúng tôi liền trở về vị trí công việc của mình. Tôi trở lại nhà ăn, trong lòng thầm nghĩ: liệu sư phụ có qua đây không? Ngài đã ngồi máy bay suốt nhiều giờ, đường xa lao nhọc, hết sức vất vả, chắc hẳn đã mệt lắm rồi. Nếu sư phụ thượng nhân nghỉ ngơi và dùng bữa trưa tại phòng thì có lẽ sẽ tốt hơn. Sau đó lãnh đạo cũng nói với tôi rằng: trưa hôm nay thượng nhân sẽ không lên dùng bữa cùng mọi

người. Nhưng gần đến giờ ăn trưa, có sư huynh đến báo rằng: sư phụ sẽ đến dùng bữa với mọi người. Tấm lòng từ bi luôn nghĩ đến chúng tôi của sư phụ khiến đệ tử cảm động đến nghẹn ngào, không thốt nên lời. Sự hiền từ và gần gũi toát ra từ sư phụ trong bữa pháp thực ấy, đến nay mỗi khi hậu học nhớ lại vẫn khiến nước mắt chảy dài.

4. Khi sư phụ thiết tiệc đãi khách, lúc đi ngang qua chỗ ngồi của chủ và khách, ngài thường sẽ kéo ghế ra giúp khách, mời khách ngồi. Mỗi lần nhìn thấy điều này, hậu học thấy rất hổ thẹn vì bản thân thường không kịp thời quan tâm chăm sóc để mời khách ngồi.

Còn khi sư phụ thượng nhân đến nhà ăn dùng bữa trưa, nhà bếp thường chuẩn bị cho sư phụ một ít trái cây. Sư phụ sẽ hỏi: mọi người đều có chứ? Nếu bàn khách không có, sư phụ sẽ đem phần của mình chia sẻ với đại chúng.

5. Có một năm, sư phụ ngài thực hiện trích lục nội dung cho cuốn sách Bí Mật Cửa Niệm Lực, và cần phải hiệu đính. Nhân duyên vừa khéo, hậu học và một sư huynh nữa được cùng làm việc này. Vừa mở cuốn sách ra, nhìn thấy những đường gạch bằng bút đỏ và các ký hiệu chú thích do sư phụ thượng nhân đánh dấu, hậu học kinh ngạc đến mức gần như không tin vào mắt mình: thấy những đường kẻ được vạch ra rất thẳng, điểm đầu ngang hàng với chữ; các ký hiệu chú thích kích thước đồng đều, chữ viết chú giải ngay ngắn như sách in. Vừa nhìn thấy những khoanh tròn ghi chú của sư phụ, sự cung kính trang nghiêm được hiển lộ trong đó lập tức có thể nhiếp thọ bạn.

Sau này hậu học kiêm thêm công việc ở thư viện. Trong quá trình chăm sóc bảo quản sách, hậu học thấy nhiều cuốn sách mà sư phụ đã từng đọc, trong đó có những dấu khoanh và chú thích của ngài. Bất luận là những đường gạch, các ký hiệu đánh dấu hay chữ viết tay, tất cả đều giống như trong cuốn sách Bí Mật Cửa Niệm Lực khi thượng nhân trích lục: chữ viết ngay ngắn, các đường gạch thẳng tắp, ký hiệu chỉnh tề và

cân xứng, tựa như được in ra. Lần đầu nhìn thấy, thật khó để tin đây là chữ được viết bằng tay.

6. Có lúc vì công việc, hậu học sẽ đến phòng thu hình làm việc. Nhớ lần đầu tiên đến phòng thu hình để sắp xếp, khi bước lại gần bàn giảng kinh của sư phụ thượng nhân, hậu học mở to mắt nhìn những vật dụng trên bàn và lập tức bị thu hút. Các đồ vật trên bàn được bày biện rất chỉnh tề; ngay cả những cây bút cũng được đặt ngay ngắn, thẳng tắp từng cây một; khoảng cách giữa các cây bút đều nhau, như thể đã được dùng thước đo vậy. Sự trang nghiêm như thế khiến tâm cung kính của hậu học tự nhiên được sinh khởi.

7. Vì những phẩm vật cúng dường sư phụ thượng nhân thường sẽ rất nhiều, vượt quá nhu cầu của chúng tôi, nên chúng tôi hay đem cúng dường cho các đạo tràng khác và những người hàng xóm.

Có lần chúng tôi đựng các phẩm vật cúng dường trong những chiếc túi cũ kỹ. Bên ngoài túi hình như còn in dòng chữ “thức ăn gia súc”, rồi dán một tờ giấy trắng viết “cúng dường pháp sư”, sau đó được đặt ở trước cửa tòa nhà dạy học. Mấy ngày liên tiếp, mỗi khi sư phụ đi ngang qua đó đều dừng bước, ngắm nhìn rất kỹ. Hậu học thì đi theo phía sau, nhưng không hiểu lý do, sao sư phụ cứ nhìn đi nhìn lại như vậy? Hậu học tự hỏi mình đã làm sai chỗ nào chẳng? Cuối cùng không nhịn được, hậu học liền thỉnh giáo vị pháp sư thường đi theo sư phụ. Pháp sư từ bi cho hậu học biết: dùng những chiếc túi như vậy để đựng phẩm vật đem đi cúng dường các pháp sư khác, lại còn dán tờ giấy rất không trang nghiêm, như thế là rất không cung kính. Lúc ấy hậu học mới nhận ra rằng sư phụ thượng nhân dùng phương tiện từ bi để giáo hóa đệ tử, khiến đệ tử tự mình giác ngộ lỗi lầm. Khổ nỗi hậu học thật ngu đần, không lĩnh ngộ được, còn phải phiền đến pháp sư khác giải thích cho hậu học. Sau khi nhận ra sai sót ấy, hậu học lập tức bắt tay sửa lại. Trước tiên tìm vài thùng giấy sạch sẽ, thơm tốt, xếp các phẩm vật cúng dường vào thùng rồi dán kín, lại dùng giấy dán màu hồng đã in sẵn chữ “cúng dường pháp sư” và ký tên hiệp hội

cúng dường, dán ngay ngắn bên ngoài thùng, sau đó vẫn đặt lại ở chỗ cũ. Khi sư phụ thượng nhân đi ngang qua lần nữa, ngài nhìn qua một chút rồi không còn dừng bước ở nơi đó nữa.

8. Một hôm, sau khi bữa trưa kết thúc, hậu học bắt đầu thu dọn bàn ăn. Trên bàn của sư phụ, hậu học thấy còn tờ khăn giấy được gấp rất ngay ngắn, nhìn qua cứ ngỡ như chưa hề được dùng đến. Hậu học cầm lên, nhẹ nhàng mở ra xem thử, mới phát hiện bên trong chỉ có một chút dấu vết đã dùng qua. Nếu không để ý thì bạn sẽ hoàn toàn không nhận ra. Đối diện với tâm lễ kính và trân trọng vạn vật của sư phụ, hậu học thật hổ thẹn muôn phần.

Còn nữa, đó là khi sư phụ thượng nhân ăn quả bơ, ngài dùng một cái muỗng nhỏ, chậm rãi thưởng thức. Phần vỏ bơ để lại sau đó không còn sót lại chút gì, sạch trơn.

Tấm lòng đại bi rộng lớn như mây phủ khắp tất cả mà sư phụ thượng nhân hiển lộ, chính là khởi điểm khiến đệ tử ngày càng trở nên nhu hòa. Điều ấy đệ tử khó diễn tả bằng lời, bút mực khó lòng viết ra được, và suốt đời cũng khó quên. Nay xin đem chút tâm ý nhỏ bé như giọt nước giữa biển khơi này để tỏ bày tác lòng của đệ tử, cúng dường lên sư phụ thượng nhân cùng chư vị nhân giả.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”